

מסורת הש"ס

(א) תוספתא ב"מ ס"א (לעיל)
 מ: קדוש סה: ב"מ ג:
 (ב) שבת י"ח. עירובין כ: ב"מ
 לד. (ג.) ג' (לעיל ט: וש"נ).
 (ד) לעיל ב: ג. קדוש סה.
 (ה) יבמות ס"א. (ו) ב"ב קלג:
 (ז) חולין יב. עירובין לא: נזיר
 יב. ע"ש. ח' (ב"מ ט"ז). ולא
 בקרישה (ל"ג לעיל אלוור).
 (ט) פ"י שערין לא פ"י אהר
 לתקפת ואהר לעולם.

גליון הש"ס

תד"ת אמור בכל הגשים
וכו' ראין זה חוקה נמורה.
ע' לקמן מה ע"ל תד"ה
המקנל:

מוסף רש"י

או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרים
זו וזו מנערך עמם: ג' בעל א
שלים בעל אומר לקדון נחמיו בידך ו
שהיה שוחה לקבלה ונתרעה בקבלה
דעה הימני. כשפור: בידו:
דאיסיכי נחמיה. שחם מחלו מחול
הלך שלם נאמן כדון שהאמי
ותמר בידו נתלצה בהעצתו עליו
לחלול על ממונו ולחמילן כל מה
שיאמר אבל נחמיה דאיסורא אין
בידו להאמן: גיטי ממון. שאין
נט אלא לשון שטר: מיד גבי הדדי
פניה. וכן לגיטין לו כל לשטרות דנימא
מאן אלא לשטרות דמון קיימא לגיטי
נשים היי תרי תנאי ניהו ומרזייהו
במון יאירי: ואמאי. בעי עדים
כלל לא בקבלה" ולא בנחמיה אלא
במחמיה בלדד ליהימיה דנא הימיה
בעל: מי קא נסיק גיטי ממוני
ידיה. בפנינו להראותו לנו דנימיה
הא קרעו ואפי' שהקריע בידו
בפנינו אין שלם אלא"כ השלישות בידו
דמינו דאי בעי הוא עבד ביה מאד
דקאמר נאמן נמי על אמירתו אבל
זה שקרעו אין בידו למסור בידה:
פנים אמרה קיבל מיד לא לחמיו
עיה שרואה מקבלו לנו בעל. הא
הוא בידו בפנינו והא ודאי קבלה:
רבי אלעזר היא. דאמר אין גט
כשר בלא עדי מחמיה: קרע תלם
לחמיו למתה לו למקריעה: שעת
גורם בשמך הוה. שגורו על
המנות: שלם גופיה לא מהימן
ואפי' כי אמרה משמיה מהימנא:
בעל אומר לגירושין. נחמיו לשלים
למסור למה: גירסישם אפי' אפי'
נאמן. דמה לו לשקר הם בידו
לגרסה: מי קאמר גירסישם. שלם
ולכלה הוא דעבד: ונימא דחוקא
שליח כו. כיון דנעל נאמן דמסריה
להאי על מנת לגרסה נימא שחוק
שהשליח עשה שחמיה: אסור
כל הנשים. שחא ו קרובת ארוסתו
שקדש לו שחמיה היא אלא"כ חזר
שחמו לומר לו פלוני דקדשי
לו יד או דקדשי לו שום אשה:

תוספות רי"ד

שיאמרו בפנינו קבל וקרו
אפילו זה הראשונים
ודם האחרונים ואח' א'
מן הראשונים ואח' מן
האחרונים וכו' מצטרף עתה
ל' האשה שאמרה הקבל
ל' בני הנה וכו' ואמר
קבלתי ערובה לחבר ואמר
ל' ידיהם חבובי ערבים
שני כדור ימים שנים
שיאמרו בפנינו אמרה לו
קבלו ערבים שיאמרו קבלו
וקרו לקבלן פסול להם
ל' לקרות: ואפילו זה
הראשונים שאמרו בפניהם
קבלו לה אם עצמם
לפניהם שראו שקבלו א'
מן הראשונים ואח' מן
האחרונים וא' שליש
שנשעו עד רוב וכו' מצטרף
עמהם וא' ושלוח ללוחה
אין צורך ערבים והבטל
עשאו שלח אלף ארז נאמר
ל' שחטן שחטו כדור כמתי
אבל שלח לקבלה שאין
רוב הכוונה בזה צורך ערבים
ואילו בזה שנים אין צורך
עדים אלא הם נאמרים לומר
האשה שיאמרו שלוחתי

לבלבם שהשנים נאמנים לכל דבר ועל שם שלום של קידוש צויר פז
אשר שמור קידוש צויר פז (מאלו) (מין ארץ) מבינה שחלל נחמ
פלוני פלוני פלוני מליתות בן פלוני פז ודאי אף הבהיר דין
והוא לו אף מאז בשוק אכל בן שהוא מחזיק בן יוצא מידו נאמן
קדושין אף מידו מקדשה בשער אכל בכסף פז עדים שמעוה שלום
שהלוינו עשה ודובלית ונאי מקדשה האשה כגון שיש עדים
כיון שהאשה בלא עדים מספרה הוא פז ע"א בזהבית נחמ וכל האשה
לחיותם כקדושין אף עריצים פז שכן עדים נאמנים וכל האשה

האומר פרק ששי גימין

וואס וואס איז דאס פאר א שטח
וואס וואס איז דאס פאר א שטח
וואס וואס איז דאס פאר א שטח
וואס וואס איז דאס פאר א שטח

ואו אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד
ומצטרף עמהן: **גמ'** איתמר בעל אומר לפקדון
ושליש אומר לגירושין מי נאמן רב הונא אמר
לבעל נאמן ורב חסדא אמר ^אשליש נאמן רב
הונא אמר בעל נאמן דאם איתא לגירושין
יהביה ניהליה לידה הוה יהיב לה ניהלה ורב
חסדא אמר שלישי נאמן דהא הימניה מתיב ר'
אבא ^בהדואתא בעל דין כמאה עדים דמי
ושלישי נאמן משניהם כיצד זה אומר כך וזה
אומר כך שלישי נאמן שאני ממון דאיתיהיב
למחילה והא תניא וכן לגיטין גיטי ממון והתניא
ויכן לשטרות ^גמידי גבי הדדי תניא תנן האשה
ששאמרה התקבל לי גיטי צריכה שתי כיתי
עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה ושנים
שלישי מי קא נפיק גיטא מתותי ידיה
לדלהימניה תינח אמרה קיבל למה לי אמר ר'
הוא מני ר"א הוא דאמר ^דעדי מסירה כרתי
קרקע למה לי אמר רב יהודה א"ר בשעת
השמד שנו אמר רבה ומורה רב הונא דאי
אמרה איהי לדידי אמר לי שלישי לגירושין
יהביה ניהליה מהימנא מי איכא מידי דשליש
גופיה לא מהימן ואיהי מהימנא אלא דאי אמרה
קמאי ידי לגירושין יהביה ניהליה מהימנא
מינו דאי בעיא אמרה לידה יהביה ניהליה
הבעל יבעל אמר לגירושין ושליש אומר לגירושין
אמרה אומרת נתן לי ואבד אמר רבי יוחנן ^היהוה
דבר שבערוה וכן דבר שבערוה פחות משנים
ואמאי ולהימניה לשליש מי קא נפיק גיטא
מתותי ידיה דלהימניה ולהימניה לבעל דאמר
^ורב חייא בר אבין א"ר יוחנן בעל שאמר
גירשתי את אשתי נאמן מי קאמר גירשתי
ולמיא חוקה שליה עושה שליחותו ^זדאמר
רבי יצחק האומר לשלוחו צא וקדש לי
אשה סתם ומת שלוחו אסור בכל הגנשים
שבעולם חוקה שליה עושה שליחותו
הני

הני

בעל נאמן דאס איזא דאגירושין ב"ר. וז"ל ח"כ מה הועילו חכמים דחקו לומר בפני נכחז ופכמי נחמס משום דלי אמי בעל ומערער לא משגיחינן ביה אכתי וערער שיאמר לפקדון נחמי וז"ל דליאכא עדס דיכנינו לגירושין האם לא בעינן בפני נכחז וי"ל דלא המינן אלס בשלשטן בעיר דשיין הא' טעמא דלדידה הוה ישיב וז"ל וזא דפריך לרז חקא ממחגינן משמע דלרז הונא נחא היינו משום דלדידיה איכא לאוקמי בשלשטן בעיר וז"ל והניו דמארי (על דף 1.) מערסא לערסא ומשכניו לשכינה דבעיר אחת מה הועילו חכמים בתקנתן וי"ל דסברי כרז חקא דאמר שלס נאמן אפי' בעיר אחת אי נמי האם איירי כשהבעל אומר כחכו ותו והכל דרכו לניכא למימר דלדידה הוה ישיב ל:

שְׁלִישׁ נֶאֱמָן דָּהָא חִיפְתָּהּ. אֲפִי
אֹמֵר הַבֵּל שָׁמֶן לִי
בִּפְנֵי עֲדִים מ"מ סָמָךְ עָלָיו דְּוִימָנָה
וְיִחְיִי עֲדִים אֵל אֲזִיל לְמִינָתָה הִים
לְדָן לְפָרֶס דְּנֶאֱמָן הַשֵּׁלֶם מִטַּעַם
מִיגֵו לֹא עָבִיד צִיָּה מֵאִי
דְּקִדְקָתָם שִׁיבֹל לְמוֹסְרוֹ לְנֶאֱמָן כְּדִי
קִנְיֹנְטָם בְּסָמָךְ חָדָל לְנֶאֱמָן שׁוֹם
מִיגֵו הֵיטְבוּהוּ רִנָּן שְׁלֵמִי דְמַשְׁמַע
בְּסָפֹךְ זֶה בּוֹרֵר (פְּסֻדֵּדִין דָּף ל"א) גְּבִי
הֵיכִיל סָתְמָה דִּלְפִּקְדּוֹ גְּבִי שְׁטֵרָה
אֲזִילָא אֲמָרָה דְּפִרְעֵי הוּא וְהֵיטְבוּהוּ רִנָּן
בְּז"ד לֹא מִיגֵו לְדָן לְאִתְמוֹךְ בְּז"ד
רִנָּן עָבִי קָלְתָּהּ לֹא אֲמָרָנִין וְעוֹד אִי
מִחֲשִׁיב מִיגֵו לֹא הוּא פְּלִיג רִנָּן הוּא
הֵיכִיל דְּלִיכָא מִיגֵו מוֹדֵה בְּדִלְמָרִין
בְּסָמָךְ וּמוֹדֵה רִנָּן הוּא דִּלְאִי אֲמָרָה
קָמִי דִּיבִי כ'י אֲלֵל לֹא מִחֲשִׁיב מִיגֵו
דִּיכָא אִין בִּי הַשֵּׁלֶם לְמוֹסְרוֹ לֵאלֹהֵי
דְּשִׁמְחָה הַשֵּׁלֶם לֹא מִחֲרָה לְקַבֵּל גִּבְט
כִּינִין דְּעַבְלָה אֹמֵר לְפִקְדוֹן לֶכֶךְ נִרְחָה
לְפִרֵס דִּהָא הֵימְנִי רִנָּן שָׁמֶךְ בִּידֵי
עַד דַּעַת כֵּן מִסֵּר לִי כִינִין לְגִירוּשִׁין
אֲחֵס יֵאֵמֵר לְגִירוּשִׁין א"ע שְׂחָה
מִשְׁתַּקֵּךְ וְלִפִּי זֶה מִהִימְנִין לִי לְשֵׁלֶם
אֲפִילוֹ בְּדִבְרִים הַעֲשִׂיִים בְּחִסָּדִיל
לִי מִשְׁכִּירִי הֵיכִיל אֲלֵל אֲמָר בְּסָמָךְ
שְׂחָה אֲלֵל דְּנֶאֱמָן בְּפִקְדוֹן יִכְנִי
יִתְהֵיבֵיהּ: **מְרִיב** ר' אבָא הוֹדָא
בְּעַלְרִין כְּמֵאָה עָרִים דְּמִי וְשִׁלִּישׁ
יִיכֵי לִי: **שְׂחָה** שָׁמֶן דְּאִתְיִתְּבוּ
וְיֵאֵמֵר אֲפִי יִשְׁקֵךְ שְׂחָהֲמִי לְהַפְסִידֵי
שְׁלֵמִים נֶאֱמָן דַּעַל כֵּן נֶאֱמָן לִי שְׂחָה
פְּטִינִי קִיבֹל אֲלֵל לִרְךְ לְעוֹלָם שְׁמִי
מִנְאֲלֵל בְּחִפְסָה דְּקוּקָא הֵיכִיל שֶׁהֲגַט
שִׁי אֲמָרָה בְּפִטְנֵי אֲמָרָה וְמוֹה לִי
נִקְרַע הֲגַט וְלֹא נִפְקִי גִיטָא מִתּוֹתִי
דְּאֲבָר עַד מְסִירָה בְּרַחֲמֵי. וּמִיירִי
דִּים מִתּוֹמִין כֵּן שְׂכָר אֲפִי אִין כֵּאֵן
רִנָּן לֹא צִיכָא אֲלֵל לִי אֲלַעֲזֹר
הִים וְלִקְמֹן הַתְּהַנֵּה (דָּף ס"ה) מִן
בְּכָּה הַנְּשִׁים שְׂבָעוּכֶם. אֲלֵל לֵל אֲלֵל
מִקְדָּשָׁת אֲלֵל הֵיכִיל אֲסוּר לְקַדֵּשׁ שְׂמָה
לִי שְׂמָה נִקְדָּשָׁה לֹא מִסְמִיךְ אֲדִיבֹרָה
לֹא עֲבֵלְמָה הֵיכִיל דְּקִסְמִי לִי שְׂחָה
מְגוֹרָה דְּלִיכָא בִּידֵי הַתְּהַנֵּה שְׂמָה לִי
וְלֹא שְׂחָה לְקַטֵּם כֵּאֵן וְהֵיכִיל דְּפִרְיָךְ עֵלָּה
קִינִין עֲבֵלְמָה מִיתְקֵן וְשִׁיג' דִּהָכָא
שְׂחָר קִינִין עֲבֵלְמָה מִיתְקֵן לְדִידֵיהּ
זֶה דְּכִדְרָה הַמַּפְסָדָה וְחִסָּדִיל יִכְרֹל
זֶה וְנִעֲשֵׂי מִיגֵו יִכְרֹל דִּי אֲסוּרִי:

הני

[illegible]

מד.

עין משפט
גר מצוה

יח א מתי פירש מהל'
נירשום הלכה כי אתמ
פשו ד טושיש ארעם
קמה סעי' דה'
יב ב מתי פ'ו מהל' טוען
הל'ו טושיש חורמ' סר
פא סעי' דה':
יג ב מתי פט'יו מהל' טוען
הלכה ח סמך פשו' דד
טושיש חורמ' מ' פק'ו א'
יד ב טושיש ארעם סר
קמה סעי' דה':
טו ב מתי פירש מהל'
נירשום הלכה כי אתמ
פשו ד טושיש ס' סעי' ד
טז ב מתי פ'ט מהל' ארשום
הל'יו סמך פשו' מה
טושיש חורמ' ס' לה סעי'
יז א:

מוספות רי"ד (המשך)

[illegible]